

K 7/M 45

120000869111

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

54.
МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
15 - 30.03.2014
РУСЕ, БЪЛГАРИЯ

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

54.
INTERNATIONAL FESTIVAL
15 - 30.03.2014
RUSE, BULGARIA

RUSE MUNICIPALITY
MINISTRY OF CULTURE

ОБЕДИНЕНА
БЪЛГАРСКА
БАНКА
NBG Group

K7/M45

448327

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

54. Международен фестивал **МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ**

член на Европейската асоциация на фестивалите

15 – 30 март 2014

РКФ – ПРАГА ФИЛХАРМОНИЯ

Диригент
ИСРАЕЛ ИНОН

Солист
МИША МАЙСКИ виолончело

MINISTERSTVO
KULTURY

pkf || < prague philharmonia

28 март, петък, 19 ч.
Доходно здание

**Регионална библиотека
"Любен Каравелов"**

120000869111

ОБЕДИНЕНА
БЪЛГАРСКА
БАНКА
NBG Group

AMERICA FOR BULGARIA
FOUNDATION
Фондация Америка за България

Инвестбанк | АД

tel

Montupet

ПРОГРАМА

I.

ФЕЛИКС МЕНДЕЛСОН-БАРТОЛДИ

(1809 – 1847)

Симфония № 1, до минор, оп. 11 (1824)

Allegro di molto

Andante

Menuetto. Allegro molto

Allegro con fuoco – Piu stretto

ЙОЗЕФ ХАЙДН

(1732 – 1809)

Концерт за виолончело и оркестър № 1, до мажор (1735)

Moderato

Adagio

Allegro molto

.II.

МАКС БРУХ

(1838 – 1920)

***Kol Nidrei* за виолончело и оркестър, оп. 47 (1881)**

АНТОНИН ДВОРЖАК

(1841 – 1904)

Серенада за струнен оркестър, оп. 22, ми мажор (1875)

Moderato

Tempo di valse

Scherzo

Larghetto

Finale. Allegro vivace

През 1821, едва 12-годишен, **Феликс Менделсон-Бартолди** завършва своето обучение по композиция и в периода до 1823 създава 12 симфонии за струнен оркестър. В края на 1823 той започва да пише поредната симфония за струнни, която впоследствие решава да превърне в симфония за голям оркестър. И така, на 31 март 1824 петнадесетгодишният композитор завършва **Първата си симфония**, публикувана през 1831.

Премиерата ѝ е вероятно на 14 ноември 1824 на домашен концерт за рождения ден на сестра му Фани, първото публично изпълнение е на 2 ноември 1825 в *Гевандхаус*, Лайпциг под диригентството на автора, но едва второто – на 1 февруари 1827, предизвиква положителни отзиви за творбата. Най-съществена за признанието ѝ става лондонската премиера на 25 май 1829. В нея композиторът замества третата част – *Менует*, със скерцото от Октета си в ми-бемол мажор, като специално го оркестрира за това. Симфонията е приета изключително топло, което изиграва съществена роля за утвърждаването му като композитор. В знак на признателност Менделсон подарява ръкописа и посвещава творбата си на Лондонското филхармонично общество. В печатното издание той отново се връща към първоначално написания като трета част *Менует*. Симфонията му ясно показва прехода от стила на северогерманските симфонии на 18. век към късния класицизъм, демонстрира лекотата, с която 15-годишният композитор се справя с голямата форма и загатва характера и оригиналността на менделсоновия стил от по-късните му симфонични творби.

В пълния каталог на съчиненията на **Йозеф Хайдн**, съставен от Антони ван Хобокен, фигурират пет концерта за виолончело, но само два от тях – в *до* и *ре* мажор, принадлежащи категорично на неговото перо, влизат трайно в концертния репертоар като едни от най-добрите образци в този жанр. Ръкописът на **Концерта в до мажор** е открит през 1961 в Прага от Олдржих Пулхерт – сътрудник на Пражкия национален музей. Изпълнен е за пръв път на 19 май 1962 на фестивала *Прахка пролет*. Предполага се, че е създаден през 1765 и е композиран за виолончелиста Йозеф Вайгл, който по това време работи в оркестъра на княз Естерхази. Концертът е написан в класическа форма. Емоционалният облик на музиката е оптимистичен и жизнерадостен, постигнат със специфични нюанси във всяка отделна част.

Първата част е изградена върху две донякъде противопоставящи се теми – първата – с енергичен, маршов характер, а втората – по-напевна и лирична. Както в останалите части, така и тук, оркестровата партия е самостоятелно развита, с ярко и плътно звучене. В музикалната тъкан на средната част преобладават лирични ариозни мелодии. Виолончеловата партия е виртуозна, богато орнаментирана, кантиленна. Заклучителното рондо е буйно, с неудържима ритмична пулсация. Неговата драматична разработка става смислов център на целия концерт. Тук партията на виолончелото придобива още по-виртуозен размах и празничен блясък. *Солиращият инструмент и оркестърът се сливат в такова органическо единство, че може смело да се*

каже: *старата форма на концерта с виртуозното доминиране на солиста и съпровождащата роля на оркестъра е напълно преодоляна.* (Леополд Новак)

Живеейки на границата между две столетия, **Макс Брух** създава множество опери, симфонии, кантати, камерни и хорови творби, като продължава традициите на Вебер, Менделсон и Брамс и следва тенденциите на романтичното изкуство. Брух композира в класически форми, владее отлично полифоничното гласоводене, ползва богати хармонични средства и ефективна оркестрация. Много от музикалните теми в неговите творби са вдъхновени от фолклора – немски, галски, шотландски, еврейски, келтски, шведски.

Един от блестящите примери за това е композицията за виолончело и оркестър *Kol Nidrei*, завършена в Ливърпул и публикувана за пръв път в Берлин през 1881. Красивото адажио е изградено като вариации върху две еврейски мелодии. Първата тема, която дава името на творбата, произлиза от молитвата *Кол Нидре* (всички обети), която се чете по време на вечерната служба на празника *Йом Кипур*. Брух изгражда мелодията така, че виолончелото да имитира възторжения глас на хазана, който изпълнява литургията в синагогата. Втората тема е цитат от средния дял на химна *Плачи за тез, що плачеха край Вавилон*, обнародван от Исак Натан през 1815 по стих на Лорд Байрон, включен в стихосбирката му *Еврейски мелодии*. Брух е протестант и за пръв път се запознава с мелодията на Кол Нидре, когато учителят му Фердинанд Хилер го представя на семейство Лихтенщайн. Абрахам Якоб Лихтенщайн, който е главен кантор на Берлин по онова време, е известен със сърдечните отношения, които поддържа с много музиканти християни и подкрепя интереса на Брух към еврейската народна музика.

Без да се стреми да пише *еврейска музика* Брух създава изключително красива изповед като светски вариант на еврейската молитва за покаяние. Оригиналната тема е развита в широка музиковедска форма и съдържа патетична, романтично-повествователна емоционална плоскост. Слушателското съзнание асоциира с един от най-свещените дни от еврейския календар, чиято първа молитва, четена на арамейски, освобождава от всички обети, клетви и забрани и дава на каещия се последна възможност да помоли Бог за прошка преди да се *затворят небесните врати*.

За 34-годишния **Антонин Дворжак** 1875 е свързана както с получаване на мечтаната от него стипендия (600 гулдена), присъдена му от Виенското жури, чийто член е и Брамс, така и с появата на една от най-често изпълняваните му творби – слънчевата, светла **Серенада за струнен оркестър**.

Всяка от петте ѝ части има свой облик, а единството между тях е постигнато чрез общото настроение на жизненост и искряща енергия.

Първата част е изградена върху две теми – спокойната класическа мъдрост на първата в известна степен контрастира на танцувалното чешко излъчване на втората. Във втората част танцът е в духа на европейската балетна музика, а в третата като център на

композицията е постигната темпова и динамична кулминация – вихреното фугато асоциира с неудържим порив, а бравурният финал – с емоционален връх. Контраст в цикъла създава четвъртата част със своята патетика, страст и скръбна песенност. Финалът обобщава теми от предшестващите части, като апотеоз на светлината и искрящата жизненост.

Роден през 1956, **Израел Инон** учи дирижиране при проф. Менди Родан и Ноам Шериф в Музикалната академия *Рубин* в Тел Авив и Йерусалим. Неговият изключителен диригентски талант става международно признат, когато през 1993 компактдисът със световната премиера на записи на симфонични произведения от В. Улман (с Филхармоничния оркестър на Бърно) получава както наградата за запис на немската критика, така и тази за албум на годината на *Gramophone – Critic's Choice*. Същата година Инон прави и своя дебют във Великобритания заедно с Филхармоничния оркестър на *BBC* с концерт, предаван по телевизията.

Наред с класиката, романтизма и репертоара от 20. век, Инон е добре известен със своя особен изследователски интерес към музика, смятана за изчезнала по време на Втората световна война.

Неговият оперен дебют е в Пражката държавна опера, където възстановява една забранена по времето на Третия райх оперна творба на Ханс Краса – *Verlobung im Traum* (*Годеж насън*). Това му носи Наградата за култура на Чешкото правителство през 1995. Американският му дебют със същото произведение, заедно с Вашингтонската опера в *Кенеди център*, представлява според *Washington Times* „музикалното събитие на годината“ (1996). Изданието *Independent on Sunday* пък определя другото произведение, на което той вдъхва нов живот, операта на Павел Хаас *The Charlatan*, представена в рамките на фестивала в Уексфорд, за *опера на годината* в Англия (1998). Записът му на операта за *Decca* е номиниран за наградите за класическа музика в Кан през 2000. Другият му запис с *Decca* – симфонична музика от К. Ратхаус, заедно с Немския симфоничен оркестър – Берлин, му донася за втори път наградата на немската звукозаписна критика.

Израел Инон работи с много от водещите европейски оркестри, сред които *Гевандхаус* оркестър, Националният симфоничен оркестър на Ирландия, Лондонската кралска филхармония, Симфоничният оркестър на Западногерманското радио в Баден-Баден, Холандският радиосимфоничен оркестър, Фламандската кралска филхармония, *Концертхаус* оркестър в Берлин, Камерният оркестър на *Концертгебау*, Варшавската филхармония, Филхармонията *Артуро Тосканини*, Държавният симфоничен оркестър *Нова Русия* в Москва.

Записва множество CD албуми и прави редица радиозаписи с прочутите оркестри на Германското радио в Берлин, Кьолн, Саарбрюкен, ХанOVER и Щутгарт, Симфоничния оркестър на *BBC* в Лондон и със Симфоничния оркестър на Унгарското радио и телевизия.

В специален промоционален компактдиск, озаглавен *Bewegte Zeiten, Neu Musik in der Weimarer Republik 1913–1933*, звукозаписната компания *Deutsche Grammophon* отдава чест на универсал-

...серија от конц
the Depths of Oblivion, носи на Инон престижната награда на
Златен медал на честта.

През настъпващия сезон Инон ще дирижира Лондонската кр
ска филхармония на фестивала *Порта Ферада* в Испания, Латви
ския национален симфоничен оркестър във Вилнюс, Арменск
филхармоничен оркестър в Ереван, Филхармоничния оркестър
Националния автономен университет в Мексико (UNAM), Ислан
ския симфоничен оркестър в Рейкявик и Букурещката филхармони
Джордже Енеску в Букурещ и Германия.

Роден през 1948 в Рига, Латвия, **Миша Майски** започва да учи
виолончело на 8-годишна възраст. Влиза в Консерваторията в Рига
като изключително талантлив ученик. През 1965 се премества в
Ленинград (Санкт Петербург), като същата година не само печели
Националния конкурс за виолончело на Съветския съюз, но и жъне
успех със своя дебют с Ленинградската филхармония. През 1966
Майски печели награда на Международния конкурс *Чайковски*
в Москва. В журито на Конкурса *Чайковски* е и великият виолон-
челист Мстислав Ростропович, който кани Майски в Московската
консерватория. Там той се развива скоростно под ръководството
на Ростропович, стартирайки блестяща концертна кариера.

През 1972 заминава за Йерусалим. Впоследствие Зубин Мета,
диригент на Израелския филхармоничен оркестър, го ангажира
за участие в предстоящото американско турне на оркестъра. На
следващата година Майски печели Международния конкурс за
виолончело *Гаспар Касадо* във Флоренция и прави своя дебют в
Карнеги Хол със Симфоничния оркестър на Питсбърг под диригент-
ството на Уилям Стейнбърг. След концерта анонимен почитател
подарява на Майски инструмент, изработен от Доменико Монта-
ниана – венециански майстор лютиер от 18. век. Майски свири на
ози инструмент и до днес.

Въпреки изключителния си успех като изпълнител, през 1974
й започва уроци при големия руски виолончелист Пятигорски,
ивеещ по това време в Лос Анджелис, и става неговия последен
ник. Майски е единственият виолончелист, ученик на двете го-
ли легенди в музиката – Ростропович и Пятигорски.

Своя дебют в Лондон прави през 1976 с поредица от концерти
оркестър, започвайки от Кралския филхармоничен оркестър.
на по-късно е и дебютният му лондонски рецитал. Оттогава
а Майски е приет с огромен ентузиазъм навсякъде – в Лон-
Париж, Берлин, Виена, Ню Йорк и Токио, както и във всички
али големи музикални центрове по света.

ед записите му на Двойния концерт от Брамс с Гидон Кре-
Виенската филхармония под диригентството на Леонард
ейн, през 1985 Майски става ексклузивен артист на *Deutsche*
Orphon, печелейки голямо признание. През 1992 получава
ата *Diapason d'Or* и три награди на Токийската академия за
е записи, включващи сюитите за соло виолончело на Бах

(*Grand Prix du Disque*), сонати от Бах и Бетовен с Марта Арг-трио от Шостакович и Чайковски с Гидон Кремер и Марта Арг-и четири диска с любими произведения и транскрипции на-ски по произведения на Брамс, Шуберт и френски композито-

Концертните му записи включват Концерта за виолончел-Шуман с Виенската филхармония и диригент Ленард Бърнсте-Концерта за чело от Дворжак, *Шеломо* от Блох с Израелск-филхармония, отново под диригентството на Бърнстейн; Хайд-Европейския камерен оркестър; Елгар и Чайковски (*Рококо вар-ации*) с *Philharmonia orchestra* и Джузепе Синополи; Шостакович-Лондонския симфоничен оркестър и диригент М. Т. Томас; Вивал-ди, Бокерини, Чайковски, Шуман и Сен-Санс с Камерния оркестър-*Orpheus*; Прокофиев и Мясковски с М. Плетньов и Руския нацио-нален оркестър.

През 1995, след 23-годишно отсъствие, Майски свиря отново в Москва.

Като много търсен камерен музикант, Майски работи редовно с редица изключителни музиканти като Владимир Ашкенази, Гидон Кремер, Питър Серкин и Марта Аргерих. С Марта Аргерих запис-ват *Сонати за виола да гамба и клавесин*, като печелят наградата за запис на Токийската академия и френския *Grand prix du Disque*. Майски печели редица награди и за изпълнението си на шестте сюити за соло виолончело от Бах.

Миша Майски е единственият виолончелист, получил предло-жение от *Deutsche Grammophon* да направи интегрален запис на произведенията за виолончело от Бах.

РКФ – Прага филхармония е основана през 1994 по инициати-ва на световноизвестния диригент Иржи Белохлавец. През 2006 се нарежда сред най-добрите чешки оркестри и добива широ-ка популярност в Европа и по света. Оркестърът е възхваляван за характерното си звучене, перфекционизъм и енергия, както и за ентусиазма и любовта към музиката, видни на всеки концерт. Фундаменталната конфигурация на РКФ – Прага филхармония се базира на типа оркестър, датиращ от времето на Виенския кла-сицизъм, чиито композиции формират основно нейния реперто-ар. В допълнение към шедьоврите от класицизма и романтизма, в програмата им са включени и специални серии концерти за съ-временна музика, което определено се смята за изключително, щом става въпрос за водещ чешки оркестър.

От началото на сезон 2008/09 главен диригент и артистичен директор на оркестъра е Якуб Хруша, който, въпреки че е едва на 31 години, се радва на международна слава. Основателят на ор-кестъра, Иржи Белохлавец, е негов музикален директор и лауреат.

РКФ – Прага филхармония е редовен гост на големите междуна-родни музикални фестивали и често свиря в престижни световни-концертни зали, сред които Токийската градска оперна зала (1996, 1998), Сънтори хол (1996, 1998, 2001, 2004, 2012), Роял Ал-бърт – Лондон в рамките на *BBC Proms* (2004), ||

2011, 2012), *Валдбюне* в Берлин (2011), *Операта* в Дижон (2012), *Музикферайн* във Виена (2001, 2012), *Ланджоу гранд театър* (2012), *Гуанджоу гранд театър* (2013) и др.

Оркестърът партнира със световноизвестни диригенти и солисти, сред които Владимир Ашкенази, Милан Туркович, Йефим Бронфман, Андраш Шиф, Шломо Минц, Сара Чанг, Изабеле Фауст, Миша Майски, Магдалена Кожена, Анна Нетребко, Натали Десе, Роландо Вийазон, Пласидо Доминго, Елина Гаранча, Ервин Шрот, Радек Баборак и др.

PKF – Прага филхармония гастролира с изключителен успех във Франция, Германия, Швейцария, Австрия, Великобритания, Испания (концерт за кралското семейство), Италия, Япония, Аляска, Йордания, Сирия, Южна Корея, САЩ, Китай и др.

Към днешна дата оркестърът е записал над 60 компактдиска за лейбъли от величината на *Deutsche Grammophon*, *Decca*, *Supraphon*, *EMI*, *Warner Music* и *Harmonia Mundi*. Някои от техните албуми получават престижни международни награди като *Златен диск* на RAC Канада (2000), *Harmony Award* (2001) и наградата *Diapason d'Or* (2007). Сред артистите, с които оркестърът записва, са такива имена като Анна Нетребко, Ева Урбанова, Магдалена Кожена, Изабеле Фауст, Петер Дворски и др. Най-високо акламиран е неговият live запис на *Моето отечество* от Б. Сметана в рамките на фестивала *Прахка пролет* през 2010.

Оркестърът отделя сериозно внимание и на талантливите млади музиканти, които обучава интензивно в рамките на създадената към него Оркестрова академия. Това е и първият оркестър в Чехия, започнал да организира специални концерти за деца и родители. Програмата за деца се допълва и от детския клуб *Notička*, който се стреми да култивира у тях чувство за естетика и да обогати заниманията им през свободното време.

PKF – Прага филхармония се финансира от Министерството на културата на Чехия и град Прага.

Основен партньор на оркестъра е *UniCredit Bank*.

Програмата подготви
Мария Дуканова

Алфонсо Скарано завършва с пълно отличие дирижиране в Консерваторията *Умберто Джордано* във Фоджа, оперно дирижиране в Музикалната академия в Пескаресе, хорово дирижиране в Консерваторията *Николо Пичини* в Бари и тромпет в Консерваторията *Тито Скипи* в Лече.

От 2013 Алфонсо Скарано е главен диригент на Северночешката филхармония в Теплице (Чехия).

От 2000 до 2010 е главен гост-диригент на *Виртуози ди Прага* - историческият чешки оркестър, с когото концертира в Германия, Италия, Словакия, Гърция и Чехия.

От 2006 до 2008 е главен диригент на Оперния фестивал в Тоскана, Италия. В трите му издания той дирижира 50 изпълнения на *Тоска*, *Мадам Бътерфлай*, *Травиата*, *Кармен* и *Севилският бръснар*.

Като особено успешен млад диригент печели редица награди от международни конкурси, сред които Първа награда на Международния конкурс по дирижиране *Ботега* през 1993 в Тревизо, Италия (с председател Петер Маар), Първа награда на четвъртото издание на конкурса по дирижиране на Европейската общност през 1997 в Рим, Италия (с председател Микеланджело Дзурлети) и Втора награда (при неприсъдени първа и трета) на първото издание на Международния конкурс по дирижиране *Луиджи Манчинели* през 2005 в Орвието, Италия (председателстван от Маурицио Арена).

През 2003 е избран от Даниеле Гати да участва в проекта на Музикалната школа във Фиезоле, Италия – *Млади европейски диригенти*. От 2009 Алфонсо Скарано сътрудничи активно с Моравската филхармония в Оломоуц, а от сезон 2011/12 дирижира редовно Тайландския филхармоничен оркестър на Банкок.

Работи с редица оркестри, сред които Оркестърът на *Театро Реджо* в Парма, Оркестърът на *Театро Петруцели* в Бари, Оркестър *Хайдн* от Болцано и Тренто, Държавният симфоничен оркестър *Нова Русия* в зала Чайковски в Москва, Оркестърът на Радио Прага, Симфоничният оркестър на Киевското национално радио и телевизия, Пилзенският радио-симфоничен оркестър, Филхармонията *Храдец Кралове* и Филхармонията *Б. Мартину* в Злин, Камерната филхармония в Пардубице, Западно-бохемският оркестър *Марианске Лазне* и много други.

Алфонсо Скарано притежава богат оперен репертоар, включващ редица от най-известните оперни заглавия на Верди, Пучини, Маскани, Бизе, Росини и др. Работи с голям успех в Експериментален театър на Сполето, *Театро Чивико* във Верчели, *Театро Комунале* в Тревизо, в Рим, във Фрайбург, Пловдив и др.

Като диригент с особен интерес към съвременната музика, реализира множество творби и световни премиери на музика от Кауфман, Харлап, Т. Хюк Ча, Р. Ди Марино, Пероти, Уголетти, Бонера, Либета.

Алфонсо Скарано проявява сериозен интерес и към балетната музика, като освен класическите заглавия (*Лебедово езеро*, *Дон Кихот* и *Раймонда*), дирижира редица от най-известните балетни творби на 20. столетие, сред които *La Giara* от А. Казела (реж. Фреди Франдзути), *Ромео и Жулиета* от С. Прокофиев и *Аполон Мусагет* от И. Стравински. Международната танцова гала, която той дирижира по време на *Mittelfest* през 2009, 2010 и 2011 е отразена с ентузиазъм от пресата. Работи редовно с балета на Виенската държавна опера, балета на Любляна, Хамбургския балет, Американския балетен театър, Ню Йорк Сити Балет, балет *Капитол* в Тулуза, балета на Парижката опера и Кралския балет на Бирмингам. През 2011 дирижира първото изпълнение на балета „Смъртта и момичето“ по музика на Шуберт – Малер, постановка на Римския балет.

Дискографията му включва записи за *Tactus* (световна звукозаписна премиера на Сюита за орган и оркестър от О. Респиги с Миланския класически оркестър), *Лупулус* (произведения от Верди, Пучини, Доницети с Виртуози ди Прага) и два албума, посветени на нови творби от италианските композитори Сандро Пероти (*Et amor* за солисти, хор и оркестър) и Алберто Бонера (Концерт за пиано № 2 и *Dies Irae* за солисти, хор и оркестър със Северночешката филхармония в Теплице).

AMERICA FOR BULGARIA
FOUNDATION

Фондация Америка за България

ПОСОЛСТВО НА ИЗРАЕЛ
В БЪЛГАРИЯ

Istituto
Italiano
di
Cultura
SOFIA

Австрийско посолство
София

PROF. V. STOYANOV
NATIONAL SCHOOL
OF ARTS - RUSE

Русе
арт
ОБЛАСТНО ПРЕДПРИЕТИЕ

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО

BNR